

Sygn. akt : II AKa 406/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2004 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

<i>Przewodniczący</i>	<i>SSA Bożena Brewczyńska (spr.)</i>
<i>Sędziowie</i>	<i>SSA Jolanta Śpiechowicz</i> <i>SSO del. Witold Mazur</i>
Protokolant	Magdalena Gierszner

przy udziale ***Prokuratora Prok. Apel. Janusza Konstantego***

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2004 r. sprawy z wniosku

K. K. i M. K.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 02 września 2004 r. sygn. akt. IV Ko 92/03

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa

II AKa 406 / 04

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 2 września 2004 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. i K. K. kwoty po 2 550 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od prawomocności wyroku , tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania za represjonowanie J. K. przez radzieckie organy ścigania za jego działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Okręgowy w Gliwicach zaskarżając wyrok na niekorzyść wnioskodawców. Wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 8 ust. z dnia 23 lutego 1991 r polegającą na tym iż sąd niezasadnie zasądził tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania kwoty po 2 550 zł za represjonowanie J. K. przez radzieckie organy ścigania za jego działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego dla jego wnuków M. K.

i K. K., uznając tym samym iż owe roszczenia należą do spadku po zmarłym represjonowanym, podczas gdy cytowany przepis stanowi iż w przypadku śmierci represjonowanego, stosowne uprawnienia do żądania odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przechodzą tylko na małżonka, dzieci i rodziców osoby represjonowanej. Stawiając powyższy zarzut wniósł o zmianę wyroku i oddalenie wniosku M. i K. K..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje;

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie. Zawarte w niej wywody nie wykazały wadliwości orzeczenia wydanego przez sąd I instancji.

Wykładnia przepisu art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a więc przepisu stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia będącego przedmiotem nin. postępowania istotnie jest kwestią sporną i budzącą liczne kontrowersje. Należy jednak zauważyć iż powołane przez sąd I instancji orzeczenie Sądu Najwyższego będące Uchwałą składu 7 sędziów z dnia 5 października 1995 r. jest ostatnim, a zarazem najbardziej aktualnym orzeczeniem Sądu Najwyższego dotyczącym problematyki określenia kręgu osób uprawnionych do dochodzenia odszkodowania w myśl w/w ustawy. Motywy tejże uchwały Sądu Najwyższego szczegółowo tłumaczą powody leżące u podstaw uznania iż roszczenie o odszkodowanie za poniesioną szkodę, które wraz z roszczeniem o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przeszło na następców prawnych osoby represjonowanej, należy do spadku po tych następcach, nadto zawierają też rozważania i odniesienie do wcześniejszych poglądów prezentowanych w tej kwestii przez Sąd Najwyższy.

Praktyka sądowa dowodzi iż powszechnie sądy w swym orzecznictwie odwołują się do orzeczeń Sądu Najwyższego, a zwłaszcza do uchwał wydanych w składzie 7 sędziów, które uznawane są wręcz za generalne i obowiązujące wskazówki interpretacyjne.

Zapadłe w nin. sprawie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest w pełni zgodne z powołaną uchwałą, a zatem nie sposób uznać by sąd w sposób wadliwy dokonał wykładni treści przepisu art. 8 ustawy lutowej, bądź by nie był uprawniony do oparcia się na poglądach Sądu Najwyższego i odwołania się do nich.

Uznanie iż spadkobiercy osoby uprawnionej w myśl art. 8 do wyłączenia z roszczeniem o odszkodowanie są zgodnie z art. 922 § 1 kc także uprawnionymi, nie może być zatem uznane za wadliwe i dokonane sprzecznie z obowiązującymi przepisami.

Skarżący nie wykazał w żaden sposób na czym polegać miałyby nietrafność wydanego wyroku czy też jakich uchybień dopuścił się sąd orzekający, zaś wywody apelacji to jedynie polemika w zakresie tego, które z orzeczeń Sądu Najwyższego bardziej przekonują autora apelacji.

W pełni dostrzegając rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów apelacyjnych, w tym także i w zakresie orzeczeń zapadłych w tut. sądzie, uznać jednak należy iż wyrok sądu I instancji zapadły w nin. sprawie nie może być uznany za wadliwy skoro nie został on wydany z obrazą prawa i został należyście uzasadniony, a to musi zatem prowadzić do utrzymania go w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art. 636 § 1 kpk.